

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2012, č. j. 904/66750/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2012, č. j. 7 Af 9/2012 - 54,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2012, č. j. 904/66750/2011, zamítl žádost žalobce (dále jen „stěžovatele“) o prominutí daně z nemovitostí. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

Na výzvu městského soudu k zaplacení soudního poplatku stěžovatel reagoval návrhem na osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Městský soud usnesením ze dne 12. 12. 2012, č. j. 7 Af 9/2012 - 54, tuto žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí městského soudu nyní stěžovatel brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel své podání označil jako námitky proti napadenému usnesení, Nejvyšší správní soud však podle jeho obsahu nemá pochyb o tom, že je na místě jej považovat za kasační stížnost. V ní stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost usnesení, která spočívá v tom, že soud nesprávně označil účastníka řízení a pominul důkazy připojené k návrhu na osvobození od soudních poplatků. Odůvodnění je navíc vůči stěžovateli znevažující. Ve zbytku stížnosti se stěžovatel věnoval popisu sporu před správními orgány.

Městský soud dle názoru stěžovatele porušil jeho práva plynoucí ze zákonných i ústavních předpisů. Z toho důvodu navrhl, aby soud v rámci autoremedury napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti ve světle formálních náležitostí na ni kladených zákonem. Stěžovatel nesplnil podmínku povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), což však dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v případě stížnosti proti neustanovení advokáta není nutné (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, nebo rozsudek ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 157/2012 - 11; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Námitkou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud z povahy věci zabýval přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Městský soud srozumitelně a v přiměřeném rozsahu zdůvodnil, proč a jak naložil s návrhem stěžovatele. Ten ostatně blíže neurčil, v čem nepřezkoumatelnost usnesení shledává. Nejvyšší správní soud tak nepovažuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné.

pokračování

Osvobození od soudních poplatků váže zákon na prokázání toho, že účastník nemá dostatečné prostředky. Protože osvobození od soudních poplatků je dobrodiní výjimečné povahy, zákon preferuje osvobození částečné před osvobozením úplným (§ 36 odst. 3, věta první a druhá, s. ř. s.). V případě žádosti o osvobození od soudních poplatků stíhá stěžovatele břemeno tvrzení a důkazní (§ 36 odst. 3 s. ř. s.: „*účastník, který doloží...*“).

Nejvyšší správní soud se v minulosti již vyjadřoval k situaci, kdy účastník sice doloží důvody pro osvobození, nicméně jeho tvrzení a předložené důkazy jsou soudem považovány za nevěrohodné. V rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, publikovaném pod č. 1962/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*nevěrohodnost či neúplnost tvrzení stěžovatele ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby bylo žádosti vyhověno.*“ Tento svůj názor Nejvyšší správní soud nemá důvod měnit.

Stěžovatel prokazoval důvodnost své žádosti daňovým přiznáním, z jehož obsahu městský soud dovodil, že stěžovatel své základní potřeby uspokojuje příjmem v průměrné výši 1 225 Kč měsíčně (rozdíl mezi příjmy ve výši 254 571 Kč a výdaji ve výši 227 867 Kč, to vše ponížené o měsíční plnění vyživovací povinnosti ve výši 1 000 Kč).

Napadené usnesení městského soudu netvrdí, že stěžovatel má dostatečné prostředky na úhradu soudních poplatků. Jen považuje za nevěrohodné, že by stěžovatel mohl hradit své potřeby a závazky plynoucí z běžného života příjmem 1 225 Kč měsíčně. S touto úvahou se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Tvrzený průměrný měsíční příjem stěžovatele dosahuje zhruba 55 % existenčního minima podle § 3 nařízení vlády č. 409/2011 Sb., o zvýšení částek životního minima a existenčního minima. Existenční minimum je definováno jako „*minimální hranice příjmů osob, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb na úrovni umožňující přežít*“ (§ 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu). Pokud stěžovatel nedoložil žádné skutečnosti, které by potvrzovaly, že život pouze na základě jím tvrzených peněžních prostředků je pravděpodobný, Nejvyšší správní soud musel přisvědčit městskému soudu o nevěrohodnosti jím uvedených majetkových poměrů.

Městský soud tedy správně posoudil otázku neosvobození od soudních poplatků, jeho názor plyne z logické úvahy a není možné jej považovat za znevažující. Jelikož splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je podmínkou pro ustanovení právního zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), městský soud i zde v souladu se zákonem návrh zamítl (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77).

Námítka nesprávného označení účastníka Nejvyšší správní soud nepovažuje za významnou. Kasační stížnost k této námitce neuvádí bližší podrobnosti, nicméně ze záhlaví napadeného usnesení je patrné, že vada měla zřejmě spočívat v záměně správné formy jména stěžovatele „Jozef“ za nesprávnou formu „Josef“. Nejvyšší správní soud musí se stěžovatelem souhlasit, že městský soud v tomto pochybil. Nicméně, taková chyba je jednak pochopitelná, protože tvar „Jozef“ byl v češtině běžně užíván do poloviny 19. století (viz Knappová, M. Josef i Jozef, Regína i Regina. *Naše řeč: Časopis Ústavu pro jazyk český ČSAV*. 1978, roč. 61, č. 3, s. 142. Dostupné z: <http://kramerus.lib.cas.cz/search/>),

jednak je to chyba nevýznamná z pohledu zákona. Jedná se totiž o chybu v psaní opravitelnou i bez návrhu (§ 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 4 s. ř. s.). Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno a ten mu porozuměl, takže mu záměnou písmen „z“ a „s“ nebyla způsobena žádná újma.

Popisovanou nezákonností řízení před správními orgány se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože tato námitka se netýká předmětu řízení o kasační stížnosti. Tím je toliko přezkum napadeného usnesení.

V. Závěr

Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu